

Virgil Iordache. Darul desăvârșit

written by [Marginalia] | December 24, 2019

Bucuria de a primi trupul, mintea și sufletul, libertatea, e totodată responsabilitate. Toate ne sunt daruri de folos ca să le umplem cu dragoste.

Toate care ne par importante vedem că sunt numai când nu ne mai apasă importanța lor. Dacă am fost orbi, atunci să primim în dar vederea. Dacă am fost deznădăjduiți, atunci să primim încredințarea prin Cel ce a venit smerit ca să ne scoată din robie, bărbatul rânduitor. "Iar nădejdea nu rușinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă" (Romani 5: 5).

Cel ce ne-a dăruit viață aduce nopții cântări de veselie. Veselia în trup își arată adevărata fruusețe numai gustată cu ochii fără de trup. Veselia lumii e soră cu lăcomia și ne depărtează de bucurie. "Iar noi n-am primit duhul

lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu” (Corinteni 2, 2, 12).

Dumnezeu ne-a dăruit trupul, mintea și sufletul ca să le ținem curate, umile și gata să fie umplute cu dragoste. Pruncul Hristos se naște mereu, iar cu rugăciunile maicii Lui își caută culcuș în noi. Ce onoare, ce bucurie desăvârșită ne așteaptă. Darul desăvârșit ne copleșește cu bucurie, darul desăvârșit ne primește la picioarele sale.

Timpul sufletului nostru se împletește cu timpul istoriei în momentul adevărului. Teoretizările științei moderne și ale filozofiei devin mici lumi periferice, provinciale, trăind doar prin lumina centrului lumii, al dragostei, al coborârii Lui între noi, al fugii lui împreună cu părinții soi. Pentru noi, nevrednicii, pentru a coborî în deșertul suferinței în care ne-am complăcut din mândrie. Pentru ca țâșnind vertical să arate calea de urmat, nădejdea și slava.

“Să vă dăruiască, după bogăția slavei Sale, ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul Său, în omul dinăuntru” (Efeseni, 3: 16). “Spre lauda slavei harului Său, cu care ne-a dăruit pe noi prin Fiul Său cel iubit” (Efeseni 1: 6).

??

“Căci vouă vi s-a dăruit, pentru Hristos, nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1: 29). Tragediile istoriei, pătimirile, se vor repeta mereu oricât de mult ne vom feri de ele, pentru că lumea aparține răului. Lumea este cea în care adevărul și dragostea sunt umilite programatic, iar mai apoi ucise. Lumea este cea care având de ales nu caută calea cea îngustă. O lume pentru care ne rugăm și din care facem parte putând cădea oricând. Avem nevoie de rugăciunea tuturor, de a sfinților, de a Maicii Domnului, de mila Lui.

“Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu, și suntem.” O iubire neemoțională și necomercială, o iubire în care ne așezăm în lumina Lui prin curățare și unire, o iubire în care ne strângem prietenele și prietenii în brațe cu bucuria nașterii lui Hristos. O dragoste în care orice dar oferit sau primit e semnul darului desăvârșit.

Intrând în Betleem tăcerea se cere mărturisită, lumea se cere schimbată prin dragoste, iar lupta cu duhurile răutății se cere dusă până la vremurile din urmă. Încă o naștere, încă o bucurie.

